

dým způsobem již dávno uplynula, poněvadž Jan R. několik roků s dítětem žil. Šlo by tedy za předpokladu správnosti tvrzení žalující strany jen o to, zda započala, pokud se týče již uplynula popěrná lhůta, příslušející zákonnému zástupci duševně chorého Jana R-a. K této otázce jest odpověděti záporně, poněvadž zákonný zástupce nebyl vůbec ustanoven. Tu ovšem míní prvý soud, že rodina Jana R-a zavinila tuto situaci, nečinivši patřičné kroky ke zbavení svéprávnosti a že tímto jejím pasivním chováním nemohla býti prodloužena popěrná lhůta. Toto stanovisko však neobstojí. Předně není předpisu, že by rodina duševně chorého musila zařídití zbavení svéprávnosti. Dále nelze vůbec mluvití o prodloužení lhůty, poněvadž při duševně chorém manželu má jen opatrovník popěrné právo s lhůtou úplně samostatnou, která nijak nesouvisí s event. lhůtou manžela samého, jak ze shora citovaného předpisu jest patrnó. Nebyl-li tedy Jan R. zbaven svéprávnosti a nebyl-li proto pro něho ustanoven opatrovník, pak pro tohoto ani nezačala běžeti popěrná lhůta. Zemřel-li za takových poměrů Jan R., zemřel samozřejmě před uplynutím popěrné lhůty podle § 159 obč. zák. a nelze proto a priori říci, že dítě nemělo popěrného práva. Podle § 159 obč. zák. může nezletilé dítě odpírati svému manželskému původu, zemřel-li muž »před uplynutím lhůty popěrné«. Ježto zákon ohledně této lhůty nečiní rozdíl, vztahuje se toto ustanovení i na popěrnou lhůtu manžela samého, i na lhůtu příslušející zákonnému zástupci duševně chorého manžela, a názor, že se toto ustanovení vztahuje jen na případ, kde manžel v popěrné lhůtě již běžící zemřel, nemá v zákoně opory. Z těchto vývodů vyplývá, že zásadně není tu s ohledem na trvání žaloby vyloučeno oprávnění dítěte k žalobě. Jest správné, že zákon chrání rozličnými předpisy manželský původ dítěte; tím však není řečeno, že předpisy §§ 158, 159 obč. zák. jest vyložiti obmezovacím způsobem, neboť i fikce manželského původu může býti na úkor dítěte. Prvý soud proto neprávem bez provedení navržených důkazů nepřiznal žalujícímu dítěti oprávnění k žalobě a jest proto odvolání pro nesprávné právní posouzení věci opodstatněno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekurs se odkazuje na správné a věc po právní stránce úplně vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí, a podotýká se k jeho vývodům, že jest sice pravda, že § 158 obč. zák. upravuje případ, kdo může vykonati popěrné právo, stal-li se muž před uplynutím popěrné lhůty duševně chorým, ale přezírá, že v souzeném případě muž před uplynutím popěrné lhůty z e m ř e l, a že proto jest případ posouditi podle ustanovení § 159 obč. zák., jak správně vyložil již odvolací soud.

Čís. 11956.

Nejde o starou (odvozenou) firmu, byla-li původní firma pozměněna dodatkem, třebaže se souhlasem vystoupivšího společníka. Lhostejno, že pozměněná firma byla zapsána do rejstříku a že dodatek k firmě byl kryt zapsanou ochrannou známkou.

(Rozh. ze dne 6. října 1932, R II 394/32.)

Rejstříkový soud nevyhověl žádosti firmy M. Borger, oděvní dům u námořníka v M., by usnesení rejstříkového soudu, jímž zápis firmy — Starý Borger — I. Borger byl povolen a dne 15. prosince 1931 v rejstříku proveden, bylo zase odvoláno a majitelům této firmy manželům Maxu a Resi L-ovým v M. nařízeno, by o výmaz dodatku — Starý Borger — zažádali, jinak, že dodatek bude vymazán z moci úřední. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu a změnil napadené usnesení v ten rozum, že se ukládá soudu první stolice, by zakročil podle čl. 26 obch. zák. proti majitelům firmy Starý Borger — I. Borger za účelem výmazu dodatku Starý Borger z obchodního rejstříku při zápisu této firmy; jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upříti částečné oprávnění, neboť jest přisvědčiti názoru stěžovatelky, že se napadené usnesení příčí zákonu. Podle obchodního rejstříku krajského soudu v M. vystoupil dne 14. května 1921 veřejný společník Izák Borger ze společnosti I. Borger, skládající se z něho a Maxe L-a a přistoupila k ní Resi L-ová jako nová společnice. Se souhlasem Izáka Borgera, jehož jméno jest ve firmě, byla společnost ovšem oprávněna vésti dále firmu I. Borger, nebyla však oprávněna tuto firmu pozměniti, najmě dodatkem »Starý Borger«, a to ani se souhlasem vystoupivšího společníka Izáka Borgera. To vyplývá jasně z ustanovení čl. 24 obch. zák., jenž povoluje použití jen původní firmy. Oním dodatkem se však pozměnila původní firma v jinou, nešlo by již o firmu odvozenou, nýbrž o firmu novou, jež by musila míti náležitosti čl. 16 obch. zákona. Zápis přídávku »Starý Borger« příčí se proto zákonu a náleží tudíž podle čl. 26 obch. zák. rejstříkovému soudu, by zakročil proti majitelům firmy, užívajícím firmy, jež jim podle zákonných předpisů nepřísluší. Při tom jest nerozhodno, že firma byla rejstříkovým soudem z právního omylu zapsána, neboť nikdo nemůže proti zákonu nabýti práv (sr. rozh. sb. n. s. čís. 5827). Rovněž jest nerozhodno, že firma I. Borger má pro svůj podnik zapsanu chráněnou známku »Starý — Borger«, poněvadž se tím nic nemění na předpisu čl. 24 obch. zák. Názor obchodní a živnostenské komory, že řečené firmě nelze brániti v používání ochranné známky »Starý Borger« ve znění (staré) firmy, není pro soud závazný. Pokud se tudíž týče výmazu dodatku »Starý Borger« z obchodního rejstříku, bylo dovolacímu rekursu vyhověti pro nezákonnost srovnalých usnesení nižších soudů (§ 46 (2) zákona čís. 100/31 sb. z. a n.). Pokud se však stěžovatelka domáhá i toho, by celá firma Starý Borger — I. Borger byla vymazána z obchodního rejstříku, postrádá její návrh právního podkladu, neboť, jak již bylo doličeno, jsou společníci této firmy oprávněni používat i nadále původní firmy.

Čís. 11957.

K žalobě, již se domáhá dědic vyplacení částky rovnající se podílu zůstavitele na jmění veřejné obchodní společnosti ke dni jeho úmrtí následkem zrušení společenské smlouvy se zůstavitelem, jest pasivně legitimován jeden každý veřejný společník.